

[Inger Merete Nordentoft.]

i dag noget svar. Det eneste, man havde at svare mig dengang, var, at de argumenter, jeg fremførte, var gentagelser. Ja, men det bliver de ikke urigtige af, og jeg vil blive ved med at gentage dem, lige indtil den højtærede udenrigsminister eller andre kan føre bevis for, at de ikke er rigtige. Et sådant bevis har ikke været ført hverken under debatten i december eller i dag. Den højtærede udenrigsminister skylder stadigvæk både mig og det høje ting og den danske befolkning bevis for, at han har andet end ord i denne sag, at han også har kendsgerninger.

I den artikel, jeg nævnte før, blev der som andre beviser på de udemokratiske kræfter, der i øjeblikket har magten i USA, nævnt, med hvilken væmmelse vi læste general MacArthurs ord, da han så ligene af faldne fjender: „Det er et godt syn for mine gamle øjne!“ — og de billeder, som USA selv har udsendt, hvorpå man ser amerikanske soldater jage nøgne fanger foran sig.

Der kunne nævnes utallige andre beviser på, at USA hverken indenfor sine egne grænser eller i sin udenrigspolitik fører demokratisk politik. Jeg har før nævnt det, og jeg skal gentage det. USA har overalt siden 1945 støttet de reaktionære regimer; det gælder Grækenland, det gælder Kina, det gælder Korea, og der kunne nævnes mange andre eksempler. USA har intetsteds støttet fremskridtet, intetsteds støttet friheden, intetsteds støttet folkets selvbestemmelsesret eller støttet ytringsfriheden.

Derfor er den politik, regeringen fører i øjeblikket med støtte af flertallet af de politiske partiers repræsentanter her i tinget, ikke i overensstemmelse med det danske folks traditioner, ikke i overensstemmelse med det danske folks dybeste ønsker. Derfor er det en farlig vej, vi er inde på. Og når vi nu i dag skal gøre vor afhængighed af USA endnu større, når vi nu i dag skal give endnu et stykke af vor frihed, af vor selvstændighed til USA, så vil jeg have lov at protestere derimod. Jeg vil protestere imod, at vi ikke kan optræde i FN som selvstændig nation, at vi ikke kan følge vor egen linie, men at vi stadigvæk skal klamre os til USA. Ligegyldigt hvad USA har foretaget sig, har Danmarks repræsentanter i FN i de sidste år hængt USA i hælene på en måde, der er uværdig.

Jeg opfordrer regeringen til at standse denne politik, jeg opfordrer regeringen til at arbejde på, at Danmark får sin selvstændighed tilbage, at Danmark kommer til

at føre den politik, som det danske folk ønsker: en mæglingspolitik.

Petra Petersen: For få dage siden modtog regeringen en henvendelse fra en af de store fredsorganisationer, „Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed“. Disse kvinder fremførte deres betænkeligheder ved det skridt, som man nu i dag er ved at foretage her i salen. Der ligger på medlemmernes pladser en henvendelse fra kvinder i Aalborg, kvinder, som enten selv har siddet i koncentrationslejre, eller hvis mænd har siddet i koncentrationslejre. Mange er dræbt. I morges modtog den højtærede statsminister og formændene for rigsdagens partier en lignende henvendelse fra kvinder i Odense. Det var kvinder, der alle havde mistet enten deres mand, deres søn, deres far eller deres broder. Er det ikke naturligt, at disse kvinder føler sig utrygge ved det, som sker her i dag? Er det ikke naturligt, at disse kvinder ikke glemmer, hvad det er, der er sket? De kan ikke som Eisenhower glemme det, der er sket i krigens år. Det er ikke engang 6 år, siden vi sang: „Føj alle vissengrønne væk“. Og hvad er det, der sker i dag? De samme mænd, som pinte og dræbte vore mænd, de samme nazister skal måske om kort tid marchere side om side med sønnerne af de mænd, de dræbte. Det er vel naturligt, at kvinderne reagerer overfor dette. Vesttyskland er ikke afnazificeret, tværtimod. Det er de samme nazister, der besatte vort land, som i dag lever i Tyskland, det er de samme generaler, de samme embedsmænd og de samme industrifyrster. Jeg føler, at det vil være en forbrydelse, der begås overfor det danske folk, hvis denne rigsdag uden at spørge befolkningen tilslutter Danmark en Atlantspagthær, som giver fremmede overkommandoen over danske soldater.

Uvilkårligt får man også en anden tanke — jeg har fået den, medens jeg har siddet her i salen og hørt på forhandlingen. Under besættelsen bifaldt man, at danskere gik i fremmed krigstjeneste, man gav officerer orlov. Vi ved, hvad der skete, da krigen var forbi: mange af dem, som gik i fremmed krigstjeneste, blev straffet. Hvad vil der ske en anden gang? Hvad vil der ske i fremtiden, når disse soldater ad denne vej, gennem lovgivningen, bliver sendt i fremmed tjeneste? Jeg kan ikke frigøre mig for denne tanke; jeg synes, den ligger så utroligt nær.

Det ærede medlem hr. Rasmus Hansen sagde i sin tale her i aften, at Danmark ikke havde fået sin selvstændighed tilbage, hvis Hitler havde sejret. Det er rigtigt. Danmark havde ikke fået sin selvstændighed tilbage,